

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Z. B.** (dříve Z. Ž.), zastoupeného Mgr. Michalem Wiedermannem, advokátem společnosti Mgr. Michal Wiedermann, advokátní kancelář, s.r.o., se sídlem Baueroва 491/10, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2015, č. j. 22970/15/5200-10422-708855,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaný změnil rozhodnutí Finančního úřadu Brno III (dále jen „správce daně“) ze dne 27. 10. 2010, č. j. 211710/10/290912701848, a to v části týkající se bankovního spojení. Tímto rozhodnutím (dodatečným platebním výměrem) správce daně žalobci

mj. dodatečně vyměřil daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2008 ve výši 236 145 Kč.

Na základě výsledků provedené daňové kontroly správce daně žalobci neuznal jako daňově uznatelné výdaje částku ve výši 2 106 426 Kč (bez DPH) dle přijatých faktur a pokladních dokladů o platbách v hotovosti od dodavatele, společnosti Evitel s.r.o. (dále jen „společnost Evitel“), za následující práce provedené v období od 19. 8. 2008 do 31. 12. 2008: zhotovení betonových základů pro stožáry, rozbourání betonového základu a přídatný výkop a úklidové práce v dopravních vozidlech. Výdaje za uvedené práce správce daně vyhodnotil jako neprokázané, neboť žalobce nevyvrátil existující pochybnosti správce daně a žádným způsobem také neprokázal, že dodávky prací byly společností Evitel provedeny tak, jak bylo deklarováno na předložených přijatých fakturách.

Na základě dožádání místně příslušného správce daně společnosti Evitel, tj. Finančního úřadu ve Znojmě, správce daně ze svědecké výpovědi bývalého jednatele společnosti Evitel, pana B. N. (viz protokol o ústním jednání ze dne 23. 6. 2010, č. j. 99078/10/346932702525), zjistil, že tato společnost pro žalobce nikdy žádné práce neprováděla, podpisy na předložených dokladech nejsou jeho, žádné peníze nedostal, razítko společnosti Evitel nikdy neměl, žalobce nezná, neví, kde bydlí, a nikdy s ním žádné obchodní jednání za společnost Evitel neuskutečnil.

Správce daně proto přijaté faktury od společnosti Evitel neosvědčil jako důkazy a konstatoval, že žalobce v dané věci neunesl důkazní břemeno dle § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), když kromě formálních dokladů (faktur a pokladních dokladů) nedoložil žádný důkaz, který by osvědčoval skutkový stav tak, jak byl deklarován na předmětných fakturách. Žalobce tedy neprokázal, že předmětná částka související s úhradou přijatých faktur, na nichž jako dodavatel figurovala společnost Evitel, skutečně byla pro žalobce výdajem na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“). Správce daně proto žalobci zvýšil základ daně z příjmů za zdaňovací období roku 2008 a doměřil mu daň shora uvedeným způsobem. Tento postup a závěry správce daně následně v odvolacím řízení potvrdilo také Finanční ředitelství v Brně, a to v rozhodnutí ze dne 13. 7. 2011, č. j. 8496/11-1102-703207, které v rámci odvolacího řízení doplnilo dokazování také o svědeckou výpověď manželky žalobce, D. Ž., kterou ovšem rovněž neosvědčilo jako důkaz. Jmenovaná totiž ohledně provedení prací společností Evitel a jejich hotovostní úhrady jednatelem této společnosti (panu B. N.) nic konkrétního nepotvrdila.

Žalobce napadl toto rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně žalobou, na základě které Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 26. 9. 2013, č. j. 30 Af 142/2011 - 70, toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému (na kterého s účinností od 1. 1. 2013 přešla působnost odvolacího orgánu) k dalšímu řízení.

Žalovaný pak - vázán právním názorem krajského soudu - po doplnění dokazování vydal dne 20. 7. 2015 pod č. j. 22970/15/5200-10422-708855 nové rozhodnutí, které žalobce

opětovně napadl žalobou u zdejšího krajského soudu. Toto rozhodnutí je nyní předmětem soudního přezkumu ze strany krajského soudu.

II. Obsah žaloby

Žalobce v podané žalobě připomněl, že v posuzovaném případě je předmětem sporu mezi účastníky skutečnost, zda žalobce prokázal přijetí zdanitelného plnění od dodavatele Evitel. Ve věci přitom již bylo dříve žalovaným rozhodnuto, avšak krajský soud toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s odůvodněním, že žalovaný dospěl ke svému závěru na základě svědecké výpovědi pana B. N., aniž by dále prověřil její věrohodnost. Dle názoru žalobce se však žalovaný ani v novém rozhodnutí nevyrovnal s důkazy tvrzenými žalobcem a podklady obsaženými ve správním spise; a dále (což žalobce pokládal za zcela zásadní) neprovedl zjištění o ceně obvyklé plnění, jehož poskytnutí ze strany společnosti Evitel nebylo dle žalovaného žalobcem prokázáno. Na druhou stranu ovšem žalovaný nerozporoval plnění přijaté od investora a objednatele předmětných prací Dopravního podniku města Brna, a.s. (dále jen „DPMB, a.s.“), kdy vzhledem k objemu stavebních prací tyto žalobce zadal subdodavatelům, neboť v žádném případě nedisponoval dostatečným počtem zaměstnanců k provedení předmětných stavebních prací.

Žalobce namítal, že v rámci daňové kontroly předložil celou řadu písemných podkladů, především uzavřené objednávky a protokoly svědčící o stavebních (výkopových) pracích vykonávaných J. K. pro žalobce. Svá tvrzení žalobce doložil také svědeckými výpověďmi D. Ž., Z. K. a P. S. Dle názoru žalobce však žalovaný nesprávně vyhodnotil provedené důkazy a současně nepřihlédl k výpovědím shora uvedených svědků, kteří vypověděli, že B. N. několikrát na realizované stavbě viděli.

Dle názoru žalobce pak žalovaný nedostatečně přihlédl také k reálnému fungování obchodních vztahů realizovaných při základních výkopových pracích, které probíhají téměř výlučně na základě ústních objednávek, jsou realizovány prakticky „anonymními partami“ příležitostně najímaných pracovníků z řad zahraničních dělníků, a to bez praktické evidence ze strany objednatelů těchto prací. Stejně tak vyplácení těchto pracovníků se děje téměř vždy v hotovosti, neboť 95 % pracovníků podílejících se fyzicky na výkopových pracích nedisponuje bankovním účtem, a jsou vypláceni každý týden. Žalovaný pak dle žalobce rovněž objektivně neposoudil specifickou poskytnutého plnění, spočívajícího ve výkopových pracích a instalaci betonových sloupů, bouracích a úklidových pracích, když totožného znění byly i doklady vůči investorovi a objednateli služeb DPMB, a.s. Není proto neobvyklé, že žalobce nemohl uskutečnění zdanitelných plnění od společnosti Evitel (tato plnění se prokazatelně uskutečnila a žalovaný to ani nepopírá) prokázat jinými formami důkazů.

Žalovaný se dále vůbec nevyrovnal se skutečností, že žalobce musel na plnění poskytnuté ve prospěch objednatele prací (DPMB, a.s.) vynaložit náklady na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů dle zákona o daních z příjmů, a to bez ohledu na to, zda se mu podařilo prokázat poskytnutí předmětného plnění ze strany společnosti Evitel, či nikoli. V opačném případě by dle názoru žalobce byly porušeny základní zásady daňového řádu a vůbec principy daňového řízení. Žalovaný se tak nezabýval obvyklou cenou prací

poskytnutých DPMB, a.s., resp. kolik např. činí běžná marže stavebních firem při stavebních pracích, až už poskytnutých přímo zaměstnanci stavební firmy nebo jejímu subdodavateli.

Žalobce proto v závěru podané žaloby navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě stručně shrnul dosavadní průběh řízení, k němuž uvedl, že v nyní napadeném rozhodnutí postupoval v souladu s právním názorem krajského soudu vysloveným v předchozím zrušovacím rozsudku, jímž byl ve své rozhodovací činnosti vázán a s nímž se ztotožnil. Žalovaný v rámci doplnění odvolacího řízení uskutečnil opakovanou svědeckou výpověď B. N., dožádal místně příslušného správce daně společnosti Evitel za účelem ověření jím tvrzených skutečností a dále získal informace od Okresní správy sociálního zabezpečení a Policie ČR ve věci trestního řízení iniciovaného trestním oznámením žalobce na B. N. a J. K. Žalovaný se neztotožnil s námitkou žalobce, že by se opět nevyrovnal s důkazy a poklady obsaženými ve správním spisu. Naopak se domníval, že napadené rozhodnutí obsahuje velmi podrobné hodnocení důkazů (viz str. 6 až 12 odůvodnění napadeného rozhodnutí), jimiž bylo dle názoru žalovaného prokázáno, že svědek B. N. ve své původní výpovědi uváděl pravdu a naopak v opakované svědecké výpovědi uváděl nepravdivé informace.

Pokud se jednalo o námitku, že žalovaný neprovedl zjištění o ceně obvyklé předmětných stavebních prací, žalovaný předně konstatoval, že se jedná o zcela novou námitku, která nebyla uplatněna v odvolacím řízení a v této souvislosti odkázal na závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 7 Afs 54/2007. Přesto žalovaný konstatoval, že mu není zřejmé, kam žalobce touto žalobní námitkou směřuje. Žalovaný v této souvislosti poukázal na rozložení důkazního břemene v daňovém řízení, k čemuž odkázal také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2008, č. j. 8 Afs 97/2006 - 86, a vyjádřil se také k provedení prací pro objednatele DPMB, a.s. a ke specifikům fungování obchodních vztahů realizovaných při výkopových (stavebních) pracích.

Dle názoru žalovaného nicméně ani po doplnění dokazování provedeného v rámci odvolacího řízení žalobce neprokázal, že společnost Evitel pro žalobce vykonala tvrzené práce a současně neprokázal, že této společnosti skutečně uhradil předmětné hotovostní platby. Žalovaný proto navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl s tím, že se žalobci nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Ústní jednání

Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních, obsažených v dřívějších písemných podáních.

Žalobce ve svém vyjádření zdůraznil podstatné body žaloby, přičemž zopakoval, že žalovaný se opětovně nevypořádal a nevyrovnal s provedenými důkazy. Žalobce připomněl, že nemá vlastní zaměstnance, a tedy byl nucen dodávky předmětných prací zajistit subdodavately. Dle názoru žalobce nevzal v úvahu reálné fungování obchodních vztahů, kdy je zjevné, že žalobce musel na dosažení, zajištění a udržení svých zdanitelných příjmů vynaložit určité náklady, a to bez ohledu na to, zda se mu podařilo prokázat poskytnutí prací ze strany společnosti Evitel, či nikoli. Zároveň namítal, že faktury, jimiž byly vyúčtovány práce poskytnuté žalobci jeho subdodavateli, byly žalovaným vyňaty z daňově uznatelných nákladů, avšak takto dodané práce byly dále žalobcem vyúčtovány objednateli – DPMB a.s., přičemž u tohoto byly jako náklady žalovaným bez jakýchkoli pochybností uznány.

Žalovaný v rámci svého ústního přednesu odkázal na dřívější písemné vyjádření k podané žalobě, jakož i na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Krajský soud při jednání provedl k návrhu žalobce důkaz protokolem o hlavním líčení ze dne 13. 6. 2014 z trestního řízení vedeného u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 3 T 16/2014, obsahujícím výpověď svědka B. N. Nepřistoupil naopak k navrhovanému důkazu svědeckou výpovědí jmenovaného B. N., neboť provedení tohoto důkazu, s ohledem na doplnění dokazování žalovaným v odvolacím řízení, v němž byl tento svědek znovu vyslechnut, a též s ohledem na provedení důkazu při ústním jednání protokolem o hlavním líčení (obsahujícím výpověď tohoto svědka), již soud nepokládal za nezbytné a potřebné k posouzení důvodnosti podané žaloby.

V. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přičemž o věci samé rozhodl po provedeném jednání, neboť žalobce vyslovil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání svůj nesouhlas. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Podstatou sporu v posuzované věci je řešení otázky, zda žalobce v předcházejícím daňovém řízení unesl důkazní břemeno ve vztahu k jím uplatněným výdajům ve výši 2 106 426 Kč na základě přijatých faktur od společnosti Evitel, a to jako výdajům daňově uznatelným ve smyslu § 24 zákona o daních z příjmů.

V této souvislosti krajský soud na úvod připomíná, že pokud jde o rozložení důkazního břemene v daňovém řízení, je dle § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků, resp. dle § 92 odst. 3 a 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), daňový subjekt povinen prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání (daňovém tvrzení nebo dalších podáních), nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván. Z četné judikatury Nejvyššího správního soudu v této

souvislosti vyplývá, že daňový subjekt primárně prokazuje svá tvrzení především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy (srovnej např. již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, či rozsudek ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008 - 86, oba dostupné na www.nssoud.cz). Avšak existence (byť i formálně bezvadných) účetních dokladů, tj. např. pokladničních dokladů či faktur, sama o sobě ještě zpravidla neprokazuje, že se operace, která je jejich předmětem, uskutečnila na dokladech deklarovaným způsobem (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 12. 2008, č. j. 8 Afs 54/2008 - 68, a obdobně taktéž již rozsudek ze dne 28. 2. 2006, č. j. 7 Afs 132/2004 - 99, oba dostupné na www.nssoud.cz). Správce daně může vyjádřit důvodné pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti dokladů zachycených v účetnictví, či jiných povinných záznamů, v tomto ohledu jej však tíží důkazní břemeno ve vztahu k prokázání důvodnosti svých pochyb dle § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků, resp. § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. „*Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, či dokonce jakým způsobem skutečně probíhaly, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. [...] Správce daně je zde povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neplné, neprůkazné či nesprávné.*“ (srovnej již výše uvedené rozsudky ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, a ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008 - 86, oba dostupné na www.nssoud.cz). Pokud správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k výše popsaným skutečnostem, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu ke spornému případu, případně aby svá tvrzení korigoval.

Daňový subjekt pak bude sporné skutečnosti zpravidla prokazovat jinými důkazními prostředky než účetními doklady (opět srovnej již výše uvedené rozsudky ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, a ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008 - 86; shodně však též např. rozsudek ze dne 31. 5. 2007, č. j. 9 Afs 30/2007 - 73, resp. rozsudek ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 Afs 15/2008 - 100, dostupné na www.nssoud.cz). Jak v této souvislosti Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozhodnutí ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 Afs 39/2011 - 109: „*Vynaložení výdajů lze osvědčit i jiným způsobem než účetním dokladem. Pokud tedy daňový subjekt jednoznačně prokáže, že deklarovaný výdaj skutečně nastal, byť za jiných okolností, než je uvedeno na daňovém dokladu, je možné jej v souladu se zásadou materiální pravdy uznat za výdaj vynaložený v souladu s § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Jedná se však o krajní situaci, kdy daňový subjekt nedodržel obvyklý způsob uplatnění výdaje, předpokládaný zákonem. Pokud chce daňový subjekt eliminovat důsledky svého pochybení, musí jednoznačně a transparentně prokázat vynaložení výdaje, tedy uvést a dokázat veškeré skutečné okolnosti týkající se předmětného výdaje, které budou v souladu s ostatními zjištěnými údaji a budou vytvářet přehledný a důvěryhodný obraz o celé transakci. [...] V případě zjištěných nesrovnalostí v účetních dokladech daňového subjektu důkazní břemeno leží na jeho straně. Správce daně je pouze povinen nestranně vyhodnotit důkazní prostředky předložené daňovým subjektem a tvrzení ohledně shledaného nedostatku v účetnictví. Jestliže i dodatečně poskytnuté důkazy v sobě zahrnují rozpory, nemohou zhojit předchozí nedostatky. Správce daně má totiž právo požadovat po daňovém subjektu kvalitní a perfektní nápravu*

původně uvedených nesprávností“ (pozn.: zvýraznění podtržením doplněno krajským soudem).

Dle ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů se výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů pro účely stanovení základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem. Daňový subjekt přitom nese důkazní břemeno ohledně prokázání skutečnosti, že předmětný výdaj v daném zdaňovacím období skutečně vynaložil a že tento výdaj souvisí s dosažením, zajištěním a udržením příjmů (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2005, č. j. 2 Afs 90/2004 - 70, dostupný na www.nssoud.cz).

Z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu v konkrétní věci tak sice může být nesporné, že daňový subjekt konkrétní služby (zde stavební či výkopové práce) skutečně pořídil, ovšem sama tato skutečnost ještě nevede k uznatelnosti takto uplatněného výdaje. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v již výše citovaném rozhodnutí ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 Afs 39/2011 - 115, dostupném na www.nssoud.cz, daňový subjekt „*musí totiž prokázat, že vynaložil výdaje právě takovým způsobem, jak tvrdil prostřednictvím předložených účetních dokladů, nebo jak dostatečně tvrdil o jinak uskutečněné transakci s věrohodným vysvětlením nesprávnosti účetních dokladů. I v situaci, kdy je samotné pořízení zboží nebo služeb daňovým subjektem nepochybné, pak správce daně v důsledku neunesení důkazního břemene daňovým subjektem nemusí výdaj uznat*“ (pozn.: zvýraznění podtržením doplněno krajským soudem).

V projednávané věci přitom žalobce ve vztahu k uplatněným výdajům v celkové výši 2 106 426 Kč (bez DPH) za provedené práce v období od 19. 8. 2008 do 31. 12. 2008 primárně plnil svou důkazní povinnost fakturami od společnosti Evitel, včetně připojených pokladních dokladů o úhradách těchto faktur, a to za práce typu: zhotovení betonových základů pro stožáry, rozbourání betonového základu a přídatný výkop a úklidové práce v dopravních vozidlech. Správce daně hodnotil výdaje v této výši jako neprokázané, neboť žalobci se nepodařilo vyvrátit pochybnosti správce daně, a také žádným způsobem neprokázal, že dodávky těchto prací byly uskutečněny tak, jak bylo na předložených fakturách deklarováno (tj. na nich označeným dodavatelem a v rozsahu odpovídajícím fakturovaným částkám).

Dožádáním místně příslušného správce daně společnosti Evitel, tj. Finančního úřadu ve Znojmě, správce daně ze svědecké výpovědi bývalého jednatele této společnosti, pana B. N. (viz protokol o ústním jednání ze dne 23. 6. 2010, č. j. 99078/10/346932702525), zjistil, že tato společnost pro žalobce nikdy žádné práce neprováděla. Dle vyjádření B. N. nebyly podpisy na předložených dokladech jeho, žádné peníze nedostal, razítko společnosti Evitel nikdy neměl, žalobce neznal, nevěděl, kde bydlí a nikdy s ním žádné obchodní jednání za společnost Evitel neuskutečnil. Dále jmenovaný svědek uvedl, že od září do prosince 2008 byl na brigádě v Moravskoslezských cukrovarech a. s., Hrušovany nad Jevišovkou a společnost Evitel od doby, co byl jejím jednatelem (od 22. 6. 2005 do jejího výmazu z obchodního rejstříku 6. 1. 2010) nezaměstnávala žádné pracovníky a v té době ani nepodnikala.

Správce daně proto dospěl k závěru, že žalobce neunesl důkazní břemeno dle ustanovení § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků, neboť kromě formálních dokladů (faktur a pokladních dokladů) nedoložil žádný důkaz, který by bylo možné osvědčit jako důkaz prokazující výdaje deklarované v uvedené výši. Již také bylo uvedeno výše, že tento postup pak k odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 13. 7. 2011, č. j. 8496/11-1102-703207, potvrdil také žalovaný, který k návrhu žalobce doplnil dokazování svědeckou výpovědí manželky žalobce, D. Ž. (viz protokol o ústním jednání ze dne 14. 12. 2010, č. j. 235039/10/290932707862). Avšak i ta v rámci své výpovědi sice uvedla, že B. N. zná osobně, neboť manžel má doma kancelář a měl zde s panem N. domluvenou schůzku, že se s ním setkala asi čtyřikrát doma, kdy viděla při jednání na stole příjmové a výdajové doklady, avšak předávání peněz nebyla přítomna, od manžela pouze věděla, že dělali objednávky na výkopové práce. Žalovaný tak k výpovědi D. Ž. uzavřel, že tato by mohla toliko osvědčit, že se žalobce setkal s B. N., nikoliv však již faktické provedení deklarovaných prací jmenovanou společností a jejich rozsah, včetně hotovostních úhrad B. N. jakožto jednateli tohoto dodavatele.

Krajský soud také výše připomněl, že věc již byla předmětem jeho posuzování, a to pod sp. zn. 30 Af 142/2011, kdy předchozí rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně zrušil rozsudkem ze dne 26. 9. 2013, č. j. 30 Af 142/2011 - 70, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud v tomto rozsudku vyslovil, že správce daně předložené formální doklady (faktury a pokladní doklady) zpochybnil na základě shora citované výpovědi bývalého jednatele společnosti Evitel, B. N., přičemž tyto pochybnosti v obecné rovině zcela správně vycházely z toho, že doklad vystavený jinou osobou než tou, která ve skutečnosti plnila, nemůže být relevantním dokladem. Jinými slovy – pokud doklady nebyly vystaveny tím, kdo je na nich jako vystavovatel uveden, nemůže být výdaj prokázán. Krajský soud ovšem v tehdejší soudní řízení doplnil dokazování čestným prohlášením B. N., v němž tento naopak potvrdil provedení vyfakturovaných akcí pro žalobce, jakož i jejich proplacení. Za daného stavu proto krajský soud v odůvodnění předchozího zrušovacího rozsudku rozhodnutí vyslovil pro žalovaného následující závazné závěry: „(...) *Za situace, kdy důvodem pro doměření daně nebylo zjištění, že se žalobcem dokladované práce neuskutečnily, nýbrž to, že svědek B. N. zpochybnil pravost předložených dokladů k těmto pracím, nelze než dospět k závěru, že žalovaným provedené hodnocení důkazů neobstojí, neobsahuje-li hodnocení věrohodnosti výpovědi jmenovaného svědka, a to nejen v kontextu protikladné svědecké výpovědi D. Ž., ale i jiných souvisejících skutečností. Vedle zmíněného zpochybnění věrohodnosti svědecké výpovědi B. N. lze totiž poukázat též na další skutečnosti, na které správce daně, resp. žalovaný zcela rezignoval a které se týkají např. toho, zda společnost Evitel skutečně reálně fungovala a vykazovala nějakou činnost, zda byla plátcem DPH či zda měla nějaké zaměstnance (s ohledem na vykázaný rozsah provedených prací). To vše bylo nutno zjistit, ve vzájemných souvislostech vyhodnotit a teprve poté posoudit, zda žalobcem deklarované výdaje obstojí jako výdaje daňově uznatelné nebo zda jsou zde dány takové pochybnosti správce daně, resp. žalovaného, které by bylo možno akceptovat.*“

Žalovaný si proto v dalším řízení, veden závazným právním názorem krajského soudu, vyzvou ze dne 10. 1. 2014, č. j. 489/14-5000-14102-703207, na žalobci vyžádal čestné prohlášení pana B. N., včetně vzoru jeho podpisu, a dále také kopii jeho občanského průkazu. V doloženém a notářsky ověřeném čestném prohlášení přítom B. N. (jak vyplynulo již z výše

uvedeného) prohlásil, že akce, jejichž seznam byl přiložen v notářem ověřené příloze, provedl v Brně v roce 2008 a vyfaktoval je panu Ž. (nyní B., tj. žalobci) a obdržel od něj osobně částku ve výši 2 506 711 Kč.

Vzhledem ke skutečnosti, že pan B. N. v rámci své dřívější svědecké výpovědi dne 23. 6. 2010 na Finančním úřadě ve Znojmě popřel jakoukoliv spolupráci s žalobcem, což bylo v rozporu s obsahem následně předloženého čestného prohlášení, přistoupil správce daně k provedení opakované svědecké výpovědi s B. N., a to dne 13. 3. 2014 (viz protokol o ústním jednání ze dne 13. 3. 2014, č. j. 1072926/13/3003-05403-707862), za přítomnosti žalobce a jeho zástupce. Svědek B. N. v rámci této výpovědi jednak potvrdil, že vystavil a podepsal čestné prohlášení; jednak ve své výpovědi nově potvrdil provedení prací a vystavení dokladů pro žalobce včetně jejich hotovostních úhrad. U otisku razítka potvrdil, že se jedná o razítko užívané společností Evitel, k jednotlivým dokladům uvedl, že se jednalo o kopáčské práce, betonáž sloupů a úklidové práce na dopravních vozidlech. Materiál na tyto práce svědek dle svého tvrzení nakupoval od kamaráda ze Slovenska, dodavatele si již nepamatoval. S žalobcem, panem Ž. (nyní B.), se seznámil přes kamaráda, který se odstěhoval do ciziny, jeho jméno si již nepamatoval. Rozpor mezi jeho aktuální svědeckou výpovědí a tou ze dne 23. 6. 2010 doslovně odůvodnil tak, že *„byl mimo, nevěděl, o koho se jedná, po 3 letech ho pan Ž. objevil a on si vzpomněl, že ho zná. Byl mimo v důsledku úmrtí v rodině, a protože došlo ke spálení dokladů včetně razítka společnosti Evitel.“* Dále svědek uvedl, že společnost Evitel měla zaměstnance ze Slovenska, kteří pracovali na dohody o provedení práce. Práci mělo konkrétně provést šest zaměstnanců společnosti Evitel. Na brigádě v Moravskoslezských cukrovarech a.s. svědek v období od září do prosince 2008, jak tvrdil ve své předchozí výpovědi dne 23. 6. 2010, nebyl; při minulé výpovědi se spletl, jelikož *„měl guláš v hlavě“*. Na otázku správce daně, zda společnost Evitel podala daňové přiznání k dani z přidané hodnoty a k dani z příjmů právnických osob za rok 2008 uvedl, že přiznání osobně donesl na finanční úřad. K doložené kopii občanského průkazu uvedl, že kopii předal osobně panu Ž. (B.) za účelem ověření skutečnosti, že je jednatelem společnosti Evitel.

Správce daně dále získal od Okresní správy sociálního zabezpečení ve Znojmě dne 30. 5. 2014 informace o tom, že B. N. byl od roku 2005 do roku 2008 veden jako zaměstnanec, a to od 1. 4. 2008 do 14. 4. 2008 u společnosti AQUAS vodní díla s.r.o. a od 22. 9. 2008 do 31. 12. 2008 u společnosti Moravskoslezské cukrovary, a.s. V tomto období nebyl B. N. evidován jako osoba samostatně výdělečně činná. Ohledně společnosti Evitel pak Okresní správa sociálního zabezpečení ve Znojmě sdělila, že společnost měla zaměstnance pouze v letech 2004 - 2005, poslední pracovní poměr skončil ke dni 31. 3. 2005.

Místně příslušný správce daně společnosti Evitel dne 20. 6. 2014 sdělil správci daně, že za rok 2008 společnost daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob nepodala, a to ani přes výzvu správce daně. Taktéž společnost Evitel nepodala vyúčtování daně z příjmů ze závislé činnosti a funkčních požitků ani vyúčtování daně z příjmů vybírané srážkou. Za účelem ověření místa podnikání bylo místně příslušným správcem daně provedeno také místní šetření dne 26. 1. 2006 v sídle společnosti Evitel, kdy bylo zjištěno, že se jedná toliko o formální sídlo. Krajský soud v Brně pak usnesením ze dne 11. 6. 2009, č. j. 1 Cm 396/2008 - 24, společnost Evitel v likvidaci zrušil a ke dni 6. 1. 2010 vymazal z obchodního rejstříku.

Další důkazní prostředky správce daně získal od Policie České republiky, a to na podkladě zaslané výzvy ze dne 30. 5. 2014, č. j. 2534170/14/3003-05403-707862, k poskytnutí informací o průběhu trestního řízení iniciovaného trestním oznámením dne 17. 10. 2010 Z. B. na pana J. K., rozšířené dne 3. 12. 2010 také na pana B. N., z něhož Policie ČR poskytla kopii usnesení ze dne 28. 12. 2010, č. j. KRPB-23928-60/TČ-2010-060284-HEL. Policejní orgán uzavřel vyšetřování se závěrem, že z provedeného šetření vyplývající skutečnosti nasvědčují tomu, že B. N. ve své svědecké výpovědi provedené před správcem daně v rámci daňové kontroly daňového subjektu Z. B. (viz protokol o ústním jednání ze dne 23. 6. 2010, č. j. 99078/10/346932702525) uváděl pravdu, a proto nemohl spáchat žádný trestný čin, a věc odložil. Dále žalovaný získal od Policie ČR usnesení ze dne 25. 5. 2012, č. j. KRPB-23928-29/TČ-2010-060284-HEL, v němž policejní orgán učinil závěr, že výpovědi pěti osob, které vyslechl na návrh žalobce (jednalo se o osoby Z. B., R. P., D. B., M. K. a P. S.), byly obsahově velice podobné a objevily se ve stejné době, proto policejní orgán nepochyboval o osobních vazbách na žalobce a všech pět osob považoval za nevěrohodné svědky, kteří vypovídali na žádost žalobce tak, aby trestní řízení ovlivnili v jeho prospěch. Lustrací evidence obyvatel a dalších informačních systémů těchto pěti osob nadto policejní orgán zjistil, že ačkoli tyto osoby tvrdily, že nemají k žalobci žádný vztah (a shodně tuto skutečnost tvrdil také žalobce), s výjimkou pana S. se jednalo o osoby, které jsou s daňovým subjektem v příbuzenském poměru nebo na něj mají ekonomickou vazbu (konkrétně Z. B. je zetěm žalobce, R. P. synovcem manželky žalobce, D. B. známý syna žalobce a M. K. opravoval žalobci dům). I v tomto případě tak policejní orgán věc odložil dle ustanovení § 159a odst. 1 trestního řádu.

Žalobce předně v podané žalobě namítal, že žalovaný se stejně jako v předcházejícím řízení opětovně nevypořádal se všemi jím navrženými důkazy a podklady obsaženými ve správním spisu. Takto uplatněné žalobní námitky však krajský soud nepřisvědčil.

Žalovaný, vázán právním názorem Krajského soudu v Brně vysloveným v předcházejícím zrušovacím rozsudku ze dne 26. 9. 2013, č. j. 30 Af 142/2011 - 70, shromáždil v průběhu řízení řadu dalších důkazních prostředků a na str. 6 až 12 odůvodnění napadeného rozhodnutí provedl jejich podrobné vyhodnocení. Především uvedl, že nová tvrzení svědka B. N. ze dne 13. 3. 2014 (viz protokol o ústním jednání ze dne 13. 3. 2014, č. j. 1072926/13/3003-05403-707862) jsou v rozporu se zjištěními, která v rámci dožádání opatřil správce daně. Dle informací Okresní správy sociálního zabezpečení ve Znojmě byl totiž B. N. od 22. 9. 2008 do 31. 12. 2008 zaměstnán ve společnosti Moravskoslezské cukrovary, a.s. a nevykonával podnikatelskou činnost jako osoba samostatně výdělečně činná, což souhlasilo s jeho dřívější svědeckou výpovědí ze dne 23. 6. 2010 (viz protokol o ústním jednání ze dne 23. 6. 2010, č. j. 99078/10/346932702525). Z poskytnutých informací místně příslušného správce daně společnosti Evitel pak bylo zjištěno, že jmenovaná společnost v letech 2006 až 2008 neměla žádné zaměstnance, nepodala za rok 2008 přiznání k dani z příjmů právnických osob, nepodala vyúčtování daně z příjmů ze závislé činnosti ani vyúčtování daně vybírané srážkou a registrace k dani z přidané hodnoty jí byla zrušena pro neplnění zákonných povinností z moci úřední ke dni 31. 6. 2006. Z usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 11. 6. 2009, č. j. 1 Cm 396/2008 - 24, kterým bylo rozhodnuto o zrušení společnosti Evitel s likvidací, pak správce daně zjistil,

že obchodní společnost od roku 2005 nevyvíjela žádnou činnost, ani nesídlila a nepřebírala poštu na adrese svého sídla. Dnem 6. 1. 2010 pak byla společnost vymazána z obchodního rejstříku.

S ohledem na to, že veškerá takto učiněná zjištění správce daně, doložená listinnými důkazy, byla v rozporu jak s obsahem čestného prohlášení B. N., tak s jeho svědeckou výpovědí ze dne 13. 3. 2014; a naopak zcela korespondují s dřívější svědeckou výpovědí B. N., kterou učinil dne 23. 6. 2010, kdy vzniklé rozpory svědek odůvodňoval tím, že „*byl mimo*“ a že si po třech letech na žalobce vzpomněl, žalovaný pokládal svědeckou výpověď B. N. ze dne 13. 3. 2014 stejně jako čestné prohlášení za zcela účelové, s čímž se krajský soud v plném rozsahu ztotožňuje.

Žalovaný zcela logicky vycházel z toho, že pokud bylo v řízení prokázáno, že společnost Evitel nevyvíjela v roce 2008 žádnou ekonomickou činnost a neměla žádné zaměstnance, zjevně ani nemohla provést pro žalobce deklarované práce. Z údajů evidovaných a poskytnutých Okresní správou sociálního zabezpečení ve Znojmě pak bylo navíc doloženo, že ani sám svědek osobně v rozhodném období fakturace nevykonával jako fyzická osoba podnikající samostatnou výdělečnou činnost, ale byl zaměstnán v Moravskoslezských cukrovarech, a.s. v Hrušovanech nad Jevišovkou.

Z výpovědi B. N. vyplývající z protokolu o hlavním líčení ze dne 13. 6. 2014, v trestní věci vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 3 T 16/2014, provedeného k důkazu soudem při ústním jednání, pak v této souvislosti vyplynulo, že svědka kontaktovali kamarádi ze Slovenska, kteří hledali tzv. „bílé koně“, přičemž svědek se stal jednatelem několika společností, vedle jiného i firmy Evitel, kdy pro žalobce dělal v roce 2008 kopáčské práce. Se žalobcem se setkali a spolupráci domluvili v Brně ve Vaňkovce s tím, že brigádníky (jejichž jména si nepamatuje) mu sehnal kamarád ze Slovenska, jehož jméno si již také nevybavuje. Zálohu mu žalobce dával každý pátek ve výši cca 10 až 15 tis. Kč, aby mohl vyplácet brigádníky. Sám měl 4 000 Kč, za celou dobu měl celkem 20 000 Kč. K samotnému fungování společnosti Evitel svědek uvedl, že tato fungovala asi rok, neví, proč to skončilo. Když podepsal jednatelství v Evitelu, tak k tomu žádné papíry nedostal, ani účetnictví. Nevěděl proto, zda společnost byla plátcem DPH, nevěděl vůbec nic, a to ani o tom, jak skončila firma Evitel, zda je nadále jejím jednatelem, ani jestli ještě někdy něco dalšího dělala. Faktury byly vystavovány koncem měsíce dle odvedené práce, kdy žalobce zkontroloval, zda částka souhlasí nebo ne. Po nahlédnutí do konkrétní faktury svědek vypověděl, že se jedná o jeho podpis, avšak nepamatuje si, že by někdy dostával takové peníze. K předávání peněz svědek uvedl, že mu je žalobce nosil přímo na stavbu, u žalobce doma sice byl, avšak nevěděl, kde bydlí (nepamatoval si ulici). Jeho příbuzné neviděl. Dále vypověděl, že v cukrovarech v Hrušovanech nikdy nepracoval a že správným je protokol o jeho výpovědi učiněné u Finančního úřadu v Brně, nikoli ten dříve sepsaný na Finančním úřadu ve Znojmě.

Ani takto učiněná výpověď svědka B. N. však důvodné pochybnosti stran vynaložení sporných daňových výdajů neodstranila, naopak je ještě více podpořila. Jak již bylo uvedeno výše (a bylo tomu tak i v daném případě), i v situaci, kdy je samotné pořízení služeb daňovým subjektem (zde žalobcem) nepochybné, správce daně nemusí v důsledku neusnesení

důkazního břemene daňovým subjektem výdaj uznat. V souladu se závěry výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu, jakož i v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 18. 4. 2006, sp. zn. II. ÚS 664/04, dostupným na <http://nalus.usoud.cz> (shodně srovnej též např. nález ze dne 6. 12. 2006, sp. zn. IV. ÚS 48/05, dostupný tamtéž), lze připustit, že i nedostatky v obsahu účetních dokladů je možno dodatečně zhojit jiným způsobem. Pokud daňový subjekt jednoznačně prokáže, že deklarovaný výdaj skutečně nastal, byť za jiných okolností, nežli je uvedeno na daňovém dokladu, je možné jej v souladu se zásadou materiální pravdy uznat za výdaj vynaložený v souladu s § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Je však nutno si uvědomit, že se jedná o situaci krajní, kdy standardní zákonem předpokládaný způsob uplatnění výdaje nebyl daňovým subjektem dodržen. Pokud chce tedy daňový subjekt eliminovat důsledky svého pochybení, musí vynaložení výdaje prokázat jednoznačným, transparentním způsobem, tedy uvést a dokázat veškeré skutečné okolnosti týkající se předmětného výdaje, které budou v souladu s ostatními zjištěnými údaji a budou vytvářet přehledný a důvěryhodný obraz o celé transakci. Součástí takového objasnění skutečného stavu věci je i logické vysvětlení, z jakých důvodů došlo k mylnému uvedení některé z podstatných náležitostí účetního dokladu. Povinností správce daně je dát prostor k tomuto projevu daňového subjektu a nezamezovat jeho aktivitám směřujícím k prokázání všech relevantních skutečností. Vzhledem k předchozímu zjištění nesrovnalostí v účetních dokladech daňového subjektu však leží důkazní břemeno právě na jeho straně, správce daně je povinen nestranně vyhodnotit jím předložené důkazy a tvrzení ohledně předmětného nedostatku v účetnictví.

V situaci, kdy žalobce v daném případě daňovým orgánům nenabídl žádnou věrohodnou skutkovou verzi reality, která by objasňovala a dokumentovala zjištěné nesrovnalosti a zejména pak časový průběh prováděných prací, jejich rozsah ani to, kým skutečně byly provedeny (když jinými důkazy bylo prokázáno, že se tak nemohlo stát ze strany společnosti Evitel), nebylo možno vůbec zjistit, v jakém rozsahu a kým konkrétně byly v roce 2008 tyto práce provedeny, a od toho také odvodit a spolehlivě určit skutečnou výši výdajů, které takto provedeným pracím odpovídaly. Správní orgány tak sice nezpochybňovaly, že určité práce musely být provedeny, a tuto skutečnost nezpochybňuje ani krajský soud, avšak v jakém skutečném rozsahu a kým se tak stalo, a zda vůbec žalobcem vynaložené výdaje zahrnuté v jeho daňové evidenci tomuto rozsahu skutečně odpovídaly, se již žalobci prokázat nepodařilo.

V tomto ohledu tedy nejsou případnými ani poukazy žalobce na to, že žalovaný nedostatečně přihlédl k reálnému fungování obchodních vztahů při výkopových či stavebních pracích, které jsou realizovány zpravidla anonymními partami příležitostně najímaných pracovníků. Rozhodl-li se totiž žalobce pro tento způsob zajištění prací, musel si být vědom rizika spojeného s možnou důkazní nouzí, do které se může vlivem této skutečnosti v budoucnu dostat, neboť je to on (a nikoli daňové orgány), kdo je povinen oprávněnost daňově uplatněných výdajů (včetně jejich reálného základu a výše) prokázat. V tomto ohledu tedy daňové orgány nebyly povinny za žalobce cokoli vyhledávat, ani se z vlastní iniciativy zabývat obvyklou cenou prací poskytovaných DPMB, a.s. v Brně, včetně toho, kolik činí běžná marže stavebních firem při stavebních pracích. I v tomto ohledu leželo důkazní břemeno zcela na žalobci, a pokud ani k těmto okolnostem správcí daně, resp. žalovanému,

nenabídl žádná relevantní tvrzení podložená konkrétními důkazními prostředky, nelze tuto skutečnost klást k tíži a vytýkat daňovým orgánům.

Žalovaný se pak stran dalších důkazních prostředků v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal také s dalšími důkazy, a to předloženou kopií občanského průkazu B. N., k níž uvedl, že tímto dokladem by mohla být prokázána toliko ta skutečnost, že došlo k osobnímu jednání žalobce s jednatelem společnosti Evitel, panem B. N., v žádném případě ji však již nelze osvědčit jako důkaz prokazující vynaložení předmětných výdajů vůči společnosti Evitel.

Žalovaný zhodnotil také svědeckou výpověď D. Ž. provedenou dne 14. 12. 2010 (viz protokol o ústním jednání ze dne 14. 12. 2010, č. j. 235039/10/290932707862), včetně jejího porovnání s výpovědí před soudem, jejíž obsah byl popsán v žalobcem předloženém rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 18. 8. 2014, č. j. 3 T 16/2014 - 519, v níž D. Ž. uvedla, že B. N. viděla, vybrala pro něj v bance asi 100 000 Kč, které mu vyplácela. Vzhledem k tomu, že obsah výpovědi před soudem byl zcela odlišný od výpovědi před správcem daně, žalovaný tuto výpověď hodnotil jako účelovou, mj. též s ohledem na příbuzenský vztah D. Ž. k žalobci. Krajský soud pak v této souvislosti zároveň doplňuje, že obsah takto učiněné výpovědi manželky žalobce nekoresponduje ani s obsahem samotné výpovědi svědka B. N., plynoucí z protokolu o hlavním líčení ze dne 13. 6. 2014 v téže trestní věci, provedeného k důkazu soudem, z něhož vůbec nevyplynulo, že by mu kdy jakékoli peníze předávala manželka žalobce. Svědek naopak vypověděl, že mu peníze vždy vyplácel sám žalobce a že příbuzné žalobce neviděl.

Kromě jmenované pak žalobce v předcházejícím řízení týkajícím se zdaňovacího období roku 2008 žádné další svědky, které by konkrétně identifikoval, nenavrl. Pokud žalobce v podané žalobě dále odkazoval na svědecké výpovědi J. K., Z. K. a P. S., je nutné zdůraznit, že označení svědci byli vyslýcháni k jinému zdaňovacímu období, a to konkrétně k roku 2007, který není předmětem přezkumu v této věci. Ostatně skutečnost, že žalobce daná zdaňovací období roku 2007 a 2008 v podané žalobě vůbec nerozlišuje a vzájemně je zaměňuje, je patrná mj. také z toho, že pod bodem II. žaloby, a to např. hned v odstavci prvním a též v odstavci posledním žalobce hovoří o přijetí a uskutečnění zdanitelných plnění, přestože se jedná o instituty daně z přidané hodnoty (DPH), která vůbec není předmětem přezkumu v nyní souzeném případě.

Na str. 9 a násl. odůvodnění napadeného rozhodnutí se pak žalovaný vypořádal také s žalobcem předloženým rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 12. 9. 2014, č. j. 3 T 16/2014 - 519, a to s odkazem na rozdíly, jimiž se trestní řízení odlišuje od řízení daňového. Vzhledem k tomu, že žalobce vznesenou námitku stran nevyrovnání se s důkazy tvrzenými žalobcem a obsaženými ve správním spisu formuloval toliko v obecné rovině, tj. bez bližší konkretizace toho, v čem konkrétně žalobce pochybení žalovaného spatřuje, krajský soud uzavírá, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně vypořádal se všemi žalobcem navrženými důkazními prostředky i s veškerým obsahem správního spisu tak, jak po něm krajský soud požadoval v předchozím zrušovacím rozsudku ze dne 26. 9. 2013, č. j. 30 Af 142/2011 - 70, jehož závěry byl žalovaný ve své další rozhodovací činnosti vázán. Žalovaný tak poukázal na konkrétní rozpory ve výpovědích svědků navrhovaných žalobcem a velmi

podrobně se jim v napadeném rozhodnutí věnoval, přičemž je porovnal především s vlastními zjištěnými doloženými listinnými důkazy získanými od Okresní správy sociálního zabezpečení, od místně příslušného správce daně společnosti Evitel, jakož i od Policie ČR. Velmi podstatná přitom byla právě zjištění ohledně fungování společnosti Evitel a osoby bývalého jednatele této společnosti, pana B. N., podrobně popsána výše.

Na základě všech výše uvedených skutečností tak krajský soud dospěl k závěru, že žalobce v průběhu daňového řízení neprokázal, že výdaje byly deklarovaným způsobem vynaloženy, a proto je správce daně nemohl uznat jako výdaje daňově uznatelné ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Pokud tedy žalobce žalovanému vytýkal, že se s existencí dle jeho názoru prokazatelných výdajů na stavební práce nevypořádal, ani tato námitka žalobce nemohla být důvodná. S ohledem na vše výše uvedené je pak také nerozhodné, že stejného znění jako doklady mezi žalobcem a společností Evitel mohly být také doklady vystavené mezi žalobcem a společností DPMB, a.s. jako objednatel těchto prací a že je žalovaný u tohoto subjektu nijak nerozporoval.

VI. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. května 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu